

متن پرسش

سلام: یکی از استاد‌های معارف در دانشگاه می‌گفت: که این با عقل جور در نمی‌آید که یک قطره اشک برای امام حسین (ع) بریزی، گناهانت بخشیده شود، یا فلان دعا را در مفاتیح آمده که بخوانید که اگر به عدد ریگ‌های بیابان گناه داشته باشید بخشیده شود. و می‌گفت که این مطالب یا این گونه بیان کردن این مطالب به خواننده جرأت و جسارت در انجام گناه می‌دهد و خیال او را از انجام گناه تا حد زیادی راحت می‌کند. و از قرآن آیه خواند که: «فمن يعمل مثقال ذره شریه» و حدیثی را هم گفت که هر چه را از ما اهل بیت (ع) شنیدید، اگر با عقل جور در نیامد، آن را به دیوار بکوبید. آیا این سخنان صحیح و بلااشکال است؟ نظرتان چیست؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: منظور از یک قطره اشک در این موارد، یک اشک از جنس عاطفه‌ی صرف نیست، بلکه بحث جهت‌گیری و هویت‌آفرینی است. آری! اگر جهت‌گیری انسان در راستای حرکت امام حسین «علیه السلام» و مقابله با جبهه‌ی یزید شد؛ دیگر این انسان، انسان دیگری است که با گناهان خود به طور اساسی یگانه نیست. و از این زاویه در نسبتی که حضرت سیدالشهداء «صلوات الله علیه» با او برقرار می‌کند، اشک او جاری می‌شود تا در راه گشوده‌ی مولایمان که از یک طرف، عهد با خدا است و از طرف دیگر، تقابل با ظلم و جور است، قدم گذارد. آیا در سال‌های اخیر رزمندگانی را نیافتید که به قول خودشان، سراسر گناه بودند و آن‌ها را امام خمینی «رضوان الله تعالی علیه» یعنی راه گشوده‌ی حسین «علیه السلام» در این تاریخ نجات داد؟ آری! برادر: حکایت اشک برای حسین «علیه السلام» حکایت یک تاریخ معنا و بصیرت است. موفق باشید